

ผู้นำท้องถิ่นกับการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมือง LOCAL LEADERS WITH POLITICAL VISION COMMUNICATION

กานต์ศุภณัฐ สุวรรณนิคม^{*1}, หฤทัย ปัญญาวุฒิตระกูล², กานต์ บุญศิริ³
Karnsupanut Suwannanikom^{*1}, Haruthai Panyarvuttrakul², Karn Boonsiri³

¹หลักสูตรนวัตกรรมการสื่อสารทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่น สาขาวิชานิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ¹Communication Innovative for political and local Administration Program, School of
Communication Arts, Sukhothai Thammathirat Open University, Thailand
²⁻³สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ^{2,3} School of Communication Arts, Sukhothai Thammathirat
Open University, Thailand

*Corresponding author's e-mail: rundokung@hotmail.com^{*1}

Received: August 02, 2023

Revised: August 19, 2023

Accepted: September 08, 2023

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันการสื่อสารการเมืองได้เปลี่ยนไปตามยุคสมัย ในยุคที่การสื่อสารสามารถไปถึงกันโดยง่าย การเลือกที่จะสื่อสารอะไรออกไปก็ยิ่งทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกับการเมืองในระดับท้องถิ่นที่มีความสำคัญกับประชาชนเป็นอย่างมาก เพราะมีความใกล้ชิดกับประชาชน รวมถึงการที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมมากที่สุดในการตัดสินใจในเรื่องที่สำคัญต่อการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองอย่างการตัดสินใจเลือกผู้นำท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่นที่เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีทักษะการสื่อสาร มีประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาหรือช่วยเหลือประชาชน รู้ว่าควรนำเสนออะไร และรู้ว่าประชาชนในท้องถิ่นของตนเองต้องการอะไรมากที่สุด ผู้นำนั้นก็จะสามารถเข้าไปนั่งอยู่ในใจของประชาชนได้ไม่ยาก ดังนั้นการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น เพื่อที่จะแสดงภาพหรือเป้าหมายว่าจะแก้ปัญหาและพัฒนาให้ท้องถิ่นเป็นอย่างไรในอนาคต สามารถสื่อถึงวิธีการที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย จะนำไปสู่การโน้มน้าวจิตใจให้ประชาชนหันมาเลือกตนเองเข้าสู่ตำแหน่งได้ บทความทางวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับความสำคัญ หน้าที่ และองค์ประกอบของการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารทางการเมืองท้องถิ่น โดยจากการศึกษาข้อมูลสามารถสรุปได้ว่าผู้ส่งสารหรือผู้นำท้องถิ่น ต้องมีการสื่อสารไปยังผู้รับสารหรือประชาชน ไม่ว่าจะภาษาพูด ภาษาเขียน หรือการใช้สัญลักษณ์ ใช้การแสดงออกที่มีความน่าเชื่อถือ ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีทัศนคติที่ดี เพื่อที่จะส่งเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์แก่ทั้งตัวผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผ่านช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมกับยุคสมัย และเข้าถึงได้โดยง่าย เหมาะสมกับผู้รับสารหรือประชาชนในท้องถิ่นเอง

คำสำคัญ: ผู้นำท้องถิ่น; การสื่อสาร; วิสัยทัศน์ทางการเมือง

Abstract

In the present, political communication has changed according to the era. In an era where communication can easily reach one another, the choices of what to communicate become increasingly important, especially in local politics, which is highly significant to the people. Local politics is closely related to the people and they have the greatest involvement in making decisions regarding important matters for the development of their own locality, such as selecting local leaders. Local leaders should possess knowledge, abilities, communication skills, experience in problem-solving, and assisting the public. They should know what to present and understand what the local people need the most. Such leaders can easily connect with the people on a personal level. Therefore, communicating the political vision of local leaders is important in order to demonstrate the image or goals for solving problems and developing the locality in the future. It can convey the methods for achieving the objectives and lead to influencing the hearts and minds of the people to choose themselves for the positions. The objective of this academic article is to analyze the importance, roles, and components of political vision communication of local leaders in order to apply effectively local political communication. Based on the research, it can be concluded that sender or local leaders must engage in communication with recipients or the public, regardless of spoken language, written language, or the use of symbols. They must use credible expressions, possess abilities, and maintain a positive attitude in order to convey beneficial content to both the sender and the receiver of the message. This should be done through communication channels suitable for the current era and easily accessible to the local recipients or the public themselves.

Keyword: local leader; communication; political vision

บทนำ

ผู้นำในองค์กรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือเอกชน เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำท้องถิ่นที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านสาธารณสุข และด้านการเมืองเองก็ตาม ผู้นำเป็นบุคคลที่ทำให้ผู้อื่นไว้วางใจและให้ความร่วมมือ โดยได้รับการยอมรับและยกย่องจากผู้อื่นในการอำนวยความสะดวก หรือสั่งการ บังคับบัญชา ประสานงานโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ (Authority) เพื่อให้งานสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ (เนตร์พัฒนา ยาวีราช, 2556) ผู้นำท้องถิ่นเป็นบุคคลตัดสินใจในการดำเนินการเพื่อให้เกิดการพัฒนาไปสู่ความเจริญของท้องถิ่นนั้น ผู้นำที่ดีต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ และสามารถนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงพัฒนาท้องถิ่นไปในทางที่ดีได้ ผู้นำควรมีบุคลิกภาพที่ดี เป็นผู้ที่มีความสามารถ และมีคุณธรรม และสิ่งที่ขาดไม่ได้คือการมีทักษะการสื่อสาร การสื่อสารของผู้นำท้องถิ่นนั้นมีความสำคัญต่อการสร้างให้เกิดความเข้าใจ และความสัมพันธ์อันดีของประชาชน

การสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองนับได้ว่าเป็นการสื่อสารทางการเมือง (Political Communication) อย่างหนึ่ง โดย

เป็นกระบวนการทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง ทักษะ ความคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ทางการเมืองในที่นี้จะหมายถึงมุมมองขนาดของท้องถิ่น ว่าจะดำเนินการไปในทางใด เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันทางการเมืองของประชาชน (ธัญญา ไยทอง, 2548) ภายในท้องถิ่นเองนั้นก็ควรให้ความสำคัญกับการสื่อสารของผู้นำทางการเมืองท้องถิ่น เนื่องจากตัวผู้นำนี่เองที่จะกลายเป็นตัวแทน และเป็นกระบอกเสียงในการส่งเสียงของประชาชนในท้องถิ่นไปยังผู้บริหารบ้านเมืองในระดับชาติ หากประชาชนในท้องถิ่นละเลยไม่ใส่ใจในการเลือกผู้นำที่มีทักษะการสื่อสารที่ดี ไม่สามารถสื่อออกไปยังภายนอกกว่าความต้องการของประชาชนเป็นเช่นไรนั้น อาจทำให้เสียโอกาสในการแก้ปัญหา ในการพัฒนา หรือแม้กระทั่งได้รับในสิ่งที่ไม่ตรงกับความต้องการของคนในพื้นที่ก็เป็นได้ จะเห็นได้ว่าการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองนั้นมีความสำคัญทั้งต่อผู้ที่ต้องการเป็นผู้นำท้องถิ่นและประชาชนในพื้นที่อย่างมาก

ความเป็นมาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การบริหารราชการแผ่นดินของไทยในปัจจุบัน มีวิวัฒนาการมาจากการปฏิรูปการบริหารราชการแผ่นดินครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ได้ทรงวางรากฐานการบริหารราชการแผ่นดินใหม่ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยส่วนกลางได้มีการจัดโครงสร้างการบริหารตามหน้าที่ ในรูปแบบของกระทรวงแทนการจัดตามพื้นที่เหมือนในอดีต ในส่วนภูมิภาคได้ปรับปรุงกลไกการบริหารราชการส่วนภูมิภาคให้สามารถที่จะกระชับอำนาจการปกครอง และขยายไปยังหัวเมือง อีกทั้งได้ทรงจัดการปกครองท้องถิ่นในระดับตำบล และหมู่บ้านขึ้นมาใหม่ (โกวิทย์ พวงงาม, 2559) ภายหลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2475 ได้มีการวางกรอบกติกาทางการเมืองการปกครองในปิตุมาจึงได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2476 ได้มีการวางโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยใช้ระบบการรวมศูนย์อำนาจ และใช้กลไกรัฐบาลกลางเป็นส่วนใหญ่ในด้านการปกครองท้องถิ่น เพื่อต้องการจัดรูปแบบงานให้เข้ากับลักษณะการปกครอง และให้การบริหารราชการแผ่นดินรวดเร็วขึ้น โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นตัวแทนรัฐบาลกลางดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นระดับจังหวัด ทำให้การปกครองท้องถิ่นของไทยมีลักษณะที่เรียกว่าการปกครองท้องถิ่นแบบกึ่งเมืองขึ้น การกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยสามารถแบ่งวิวัฒนาการของสภาจังหวัดออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 พ.ศ. 2476-2498 นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2476 ที่ได้มีการจัดตั้งสภาจังหวัดขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 นับเป็นจุดกำเนิด และรากฐานของการพัฒนาที่ทำให้มีหน่วยงานปกครองท้องถิ่นในรูปองค์การบริหารส่วนจังหวัดขึ้น

ระยะที่ 2 พ.ศ. 2498-2540 การจัดตั้งและการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในปัจจุบัน เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 ซึ่งกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีฐานะเป็นนิติบุคคล และประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ดังนั้นองค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงเป็นหน่วยราชการบริหารส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลมีอำนาจหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ส่งเสริมการศึกษาทำนุบำรุงศาสนา ส่งเสริมวัฒนธรรม สาธารณูปการและ

บำบัดโรค การจัดตั้งและบำรุงสถานพยาบาล เป็นต้น

ระยะที่ 3 พ.ศ. 2540-ปัจจุบัน มีการบริหารองค์การตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แทนฉบับ พ.ศ. 2498 โดยหลักเพื่อปรับปรุงบทบาทและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้สอดคล้องกัน และปรับปรุงโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

การปกครองส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2534 มาตรา 70 ได้แบ่งการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งได้แก่ กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา ต่อมาในปี พ.ศ. 2537 ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 จึงเกิดการปกครองส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้นนั่นคือ องค์การบริหารส่วนตำบล และได้มีพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะสุขาภิบาลเป็นเทศบาลใน พ.ศ. 2542 (โกวิทย์ พวงงาม และอลงกรณ์ อรรคแสง, 2547)

ในปี พ.ศ. 2543 คณะกรรมการกระจายอำนาจการปกครองท้องถิ่น ได้จัดทำแผนการกระจายอำนาจให้แก่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2543 ขึ้นตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มีผลทำให้กระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ต้องถ่ายโอนอำนาจของรัฐไปให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น โดยมุ่งหมายที่จะให้ท้องถิ่นมีการบริหารจัดการงานท้องถิ่นที่ดี และเป็นไปตามที่ประชาชนในท้องถิ่นต้องการ ต่อมาพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงโดยกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัด และซ้อนทับพื้นที่ของเทศบาลองค์การบริหารส่วนตำบลและสุขาภิบาล มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และกำหนดให้มีวาระ 4 ปี และได้ให้อำนาจประชาชนในท้องถิ่นเลือกสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นได้โดยตรง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอย่างมาก เพราะทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกผู้บริหารของท้องถิ่นด้วยตนเอง

นอกจากนี้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้กำหนดให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลังและกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแล องค์การของตนเองโดยเฉพาะเท่าที่จำเป็นและต้องเป็นไปเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น หรือประโยชน์ของประเทศ ทำให้เห็นได้ว่าการปกครองท้องถิ่นมีบทบาทที่สำคัญ ทั้งในแง่ของการเป็นรากฐานของระบอบประชาธิปไตย และเป็นกำลังหลักในการสร้างให้เกิดการพัฒนาจากจุดเล็กแล้วจึงขยายไปยังระดับมหภาพต่อไป

การปกครองท้องถิ่น หมายถึงการปกครองของชุมชนหนึ่งซึ่งอาจมีความต่างกันในด้านพื้นที่ จำนวนประชากรแต่การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นต้องมีอำนาจอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ตามความเหมาะสม เพื่อจุดมุ่งหมายในการเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น มีดังนี้ (ประทาน คงฤทธิศึกษากร, 2535)

1. งานที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น เป็นงานที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติของท้องถิ่น บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ป้องกันและแก้ไขภาวะมลพิษในเขตพื้นที่ ส่งเสริมประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งคนในท้องถิ่นย่อมมีความผูกพัน และห่วงใยในทรัพยากร

ที่ตนเองมี เช่น โบราณสถาน พิพิธภัณฑ์ และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

2. งานที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในวิถีชีวิต ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่โดยตรงขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ งานที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างสาธารณูปโภค การจัดทำถนน สะพาน สะพานคนเดิน สวนสาธารณะ สถานที่พักผ่อน การกำจัดขยะต่าง ๆ งานเหล่านี้เป็นงานที่จะขาดไปเสียมิได้เพราะประชาชนต้องได้ใช้บริการในชีวิตประจำวันมากที่สุด

3. งานที่เกี่ยวกับการป้องกันความปลอดภัย เป็นงานการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของชุมชน โดยอาจเป็นหน่วยบรรเทาสาธารณภัยในยามเกิดภัยธรรมชาติหรือเหตุการณ์ที่ไม่ปกติ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีหน้าที่ในการประสานความช่วยเหลือไปยังประชาชนที่ต้องการให้ทันทั่วถึง

4. งานที่เกี่ยวกับสวัสดิการสังคม ซึ่งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีไว้ให้บริการแก่ประชาชน ได้แก่ การจัดให้มีหน่วยบริการทางสาธารณสุขในท้องถิ่น การจัดให้มีสถานสงเคราะห์เด็ก คนชรา ผู้พิการ การจัดให้มีศูนย์เยาวชน หรือแม้แต่การจัดความบันเทิงให้แก่ประชาชน

5. งานที่เกี่ยวกับพาณิชย์ของท้องถิ่น เนื่องจากงานในลักษณะเช่นนี้หากให้เอกชนดำเนินการอาจจะไม่ได้รับผลดีเท่าที่ควร จึงต้องให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเช่น การจัดตั้งสถานธนาถนูปาล การจัดตลาด และการจัดการเดินรถ

6. งานที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่นและชุมชน เป็นงานที่เป็นหน้าที่โดยตรง เช่น การจัดระเบียบ การวางผังเมือง การรักษาความสะอาด การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด ตลอดจนการส่งเสริมคุณภาพความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น มีรายได้ มีอาชีพ ในการทำมาหากินโดยสะดวก ก็ถือเป็นการพัฒนาเมืองและท้องถิ่นให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น

กล่าวโดยสรุปคือ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นองค์การทางการปกครองท้องถิ่นที่มีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 เพื่อเป็นการสนับสนุนการบริหารบ้านเมืองตามหลักประชาธิปไตยที่เน้นการกระจายอำนาจมายังองค์กรในท้องถิ่นระดับต่าง ๆ โดยอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงิน การคลัง เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ

หน้าที่ของการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมือง

การสื่อสารการเมืองท้องถิ่น ถือเป็นกุญแจสำคัญในการบริหารจัดการท้องถิ่นเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามความรับผิดชอบที่กล่าวไปในข้างต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยที่มีการแบ่งเขตออกเป็นการปกครองท้องถิ่นจำนวนมาก นับตั้งแต่จังหวัด อำเภอ ตำบล หรือแม้แต่หมู่บ้าน ซึ่งการสื่อสารนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้นำท้องถิ่นและประชาชนสามารถสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีผู้ให้ทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองไว้ ดังนี้

พทุทธิสาณ ชุมพล (2546) อธิบายว่า การสื่อสารทางการเมือง เป็นกระบวนการทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง ทฤษฎีความคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ทางการเมืองระหว่างบุคคล ซึ่งก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของสังคมการเมือง โดยระบบการเมือง หรือรัฐบาลจะได้หาช่องทางให้ประชาชนได้รับทราบนโยบายและกิจกรรมของรัฐบาล

Brian McNair (2003) ได้ยกคำกล่าวของ Denton และ Woodward ที่นิยามการสื่อสารการเมืองไว้ว่า เป็นการ

อภิปรายเกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากรสาธารณะ (รายได้จากภาษี) อำนาจรัฐ (ใครเป็นผู้รับมอบอำนาจในการตรากฎหมายการตัดสินใจในการใช้อำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร) การอนุญาตที่เป็นทางการ (รัฐจะให้ประโยชน์หรือลงโทษอย่างไร) แต่ไม่รวมถึงการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ทางการเมือง

Austin Ranney (1993) กล่าวว่า การสื่อสารทางการเมืองไม่เพียงอยู่ในรูปแบบของคำพูด หรืออักษรเท่านั้น แต่ครอบคลุมถึงการถ่ายทอดความหมายผ่านการใช้สัญลักษณ์ รูปภาพ ดนตรี ตัวเลข อากัปกริยา การแสดงออก ซึ่งเป็นกระบวนการที่บุคคลทำให้บุคคล หรือกลุ่มคนอื่น ตระหนักถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่สื่อสาร

Rush & Athoff (1971) ให้ความหมายว่า การสื่อสารทางการเมือง หมายถึง การถ่ายทอดข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการเมืองจากส่วนหนึ่งของระบบการเมือง ไปยังอีก ส่วนหนึ่งของระบบการเมือง และเป็นการถ่ายทอดระหว่างระบบสังคมกับระบบการเมือง

Almond & Powell (1978) มีมุมมองว่าการสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการที่สำคัญที่แทรกอยู่ในทุกกระบวนการของระบบการเมืองทั้งปัจจัยนำเข้าและปัจจัยส่งออก ซึ่งการสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ระบบการเมืองทำหน้าที่ต่าง ๆ ทั้งการเรียกร้องความต้องการ การกำหนดนโยบาย และการนำนโยบายไปปฏิบัติ ดังนั้นการสื่อสารทางการเมืองจึงทำหน้าที่ในการควบคุมกระบวนการนำเข้าและส่งออกของระบบการเมืองอีกชั้นหนึ่ง

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร (2545) กล่าวถึงการสื่อสารทางการเมืองว่าเป็นแนวทางการศึกษาที่ตระหนักถึงการสื่อสารในฐานะเครื่องมือของการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อนำไปสู่เป้าหมายทางการเมืองทั้งของระบบรัฐ หรือผู้นำ โดยอาศัยการสื่อสารสร้างแนวทางการยอมรับขึ้นในหมู่ประชาชนผู้รับสาร โดยการสื่อสารเป็นทั้งเครื่องมือในการประสานประชาชนเพื่อให้เกิดบูรณาการ และการสื่อสารจะถูกใช้เพื่อการสร้างความหมายเพื่อความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างฝ่ายต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในด้านการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ

สรุป การสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข้อคิดเห็น ประสบการณ์ และมุมมองระหว่างสมาชิกในสังคมด้วยกันเอง หรือระหว่างสมาชิกกับหน่วยงานทางการเมือง เพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ สร้างเครือข่าย วางกะเกณฑ์ร่วมกัน หรือแม้แต่การนำเอาข้อเรียกร้อง และความต้องการของสมาชิกไปสู่หน่วยงานทางการเมืองที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะกำหนดนโยบาย และสนองตอบความต้องการของสมาชิกในสังคมได้มากยิ่งขึ้น ไม่อยู่แค่ในรูปแบบของคำพูด หรืออักษรเท่านั้น แต่ครอบคลุมถึงการถ่ายทอดความหมายผ่านการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ อีกด้วย

หน้าที่หลักของการสื่อสารการเมืองท้องถิ่น คือ การแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด และความเห็นต่าง ๆ ที่จะเป็นนโยบายของคนในท้องถิ่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อถึงช่วงของการเลือกตั้งที่ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้นำท้องถิ่นนั้นต้องการที่จะจูงใจ ชักจูงประชาชนให้มาเลือกตนเอง การสื่อสารให้ประชาชนเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญ และจะต้องเป็นไปในทิศทางที่ดี สร้างความเข้าใจต่อกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมือง เพื่อที่จะแสดงภาพหรือเป้าหมายในอนาคต และวิธีการที่จะดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงของเป้าหมายนั้น หากผู้นำสามารถสื่อสารออกมาได้อย่างชัดเจน ประชาชนก็จะตัดสินใจเลือก ในทางกลับกันถ้าวิสัยทัศน์ทางการเมืองของผู้นำไม่มีความชัดเจน ไม่แน่นอน ทั้งในแนวคิดและกิจกรรมที่จะลงมือทำ ก็จะมีผลให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นที่จะดำเนินงานตามเช่นกัน การสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองจึงเปรียบเสมือนแผนที่สู่ความเจริญของท้องถิ่น หากไม่สามารถที่จะสื่อสารหรือแสดงออกได้ถึงวิสัยทัศน์นี้ ก็อาจเป็นผู้นำท้องถิ่นที่ดีได้

ความสำคัญของการสื่อสารวิสัยทัศน์

การสื่อสารวิสัยทัศน์เป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารองค์กรที่ประสบความสำเร็จ โดยจะช่วยสร้างให้เกิดการร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และช่วยกำหนดทิศทางและกลยุทธ์ขององค์กร การสื่อสารวิสัยทัศน์ที่มีประสิทธิภาพจะเป็นปัจจัยสำคัญในการก่อให้เกิดความสำเร็จในระยะยาวได้อย่างยั่งยืนเพราะประหนึ่งเหมือนกับมีเข็มทิศในการบอกทิศทางการดำเนินงานไว้แล้ว

นนทิพร สาน้อย (2557) ให้ความหมายวิสัยทัศน์ไว้ว่าเป็นคุณสมบัติของบุคคลที่มองเห็นภาพในอนาคตขององค์กรได้อย่างชัดเจน โดยสอดคล้องกับเป้าหมายและอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ มีสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการที่ได้ให้ความหมายว่า การมองภาพอนาคตของผู้นำและสมาชิกในองค์กร และกำหนดจุดหมายปลายทางที่เชื่อมโยงกับภารกิจ ค่านิยม และความเชื่อเข้าด้วยกัน แล้วมุ่งสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ จุดหมายปลายทางดังกล่าวต้องชัดเจน ทำลาย มีพลังและมีความเป็นไปได้ โดยวิสัยทัศน์ของผู้นำนั้นเกี่ยวข้องกับความสามารถของผู้นำองค์กรในการมองเห็น และสร้างภาพขององค์กรที่ต้องการจากปัจจุบัน รวมไปถึงเชื่อมโยงให้เห็นถึงแนวทาง ขั้นตอนการปฏิบัติเพื่อที่จะไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้

วิสัยทัศน์ที่มีประสิทธิภาพ ควรมีลักษณะของการจินตนาการตามได้โดยเห็นภาพ ตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริง ไม่เลื่อนลอย มีความชัดเจนทำให้สื่อสารได้ง่าย ผู้ได้บังคับบัญชา และประชาชนโดยทั่วไปสามารถเข้าใจได้ ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์สามารถอธิบายว่าเหตุใด บริษัทหรือองค์กร จึงดำเนินการเช่นนั้น และสามารถเชื่อมโยงงานขนาดเล็ก ไปสู่โครงการขนาดใหญ่ได้ ผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์จะทำงานโดยมีปัญหานั้นน้อยลงเพราะจะจะไม่มีความสับสนในแต่ละชิ้นงาน ทุกอย่างล้วนสามารถเข้าใจได้ชัดเจนถึงการไปสู่เป้าหมายตามวัตถุประสงค์ (Kotter, 1996) แนวคิดการสานวิสัยทัศน์ของ Smith (1994) เป็นการสื่อสารถ่ายทอดวิสัยทัศน์อย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนระหว่างผู้นำ และผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้มีความเข้าใจทิศทางและภาพในอนาคตขององค์กรที่ตรงกัน ดังนั้น ผู้นำต้องเห็นความสำคัญ และเข้าใจว่าต้องให้การมีส่วนร่วมระหว่างผู้นำและผู้ปฏิบัติงาน ต้องมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ไว้วางใจ รับฟังซึ่งกันและกัน ทุกคนมีความพร้อมและสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่

ความสำคัญของวิสัยทัศน์แบ่งเป็น 3 ส่วน (จิราภรณ์ เกษวิริยการณ, 2556) คือ 1) การมีวิสัยทัศน์สามารถกำหนดทิศทางขององค์กรได้ว่าต้องการให้องค์กรเป็นอย่างไร จากนั้นจึงสามารถกำหนดแนวทางปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการได้ 2) การมีวิสัยทัศน์เป็นแรงกระตุ้นให้สมาชิกในองค์กรปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ และทราบเป้าหมาย ทำให้การใช้ชีวิตและการทำงานนั้นมีคุณค่า 3) การมีวิสัยทัศน์เป็นการรวมใจและความสามัคคีให้คนในองค์กรมุ่งไปสู่จุดหมายเดียวกันเพื่อให้งานนั้นสำเร็จและสามารถชักจูงให้ผู้อื่นคล้อยตามได้

กระทรวงศึกษาธิการ (มปป.) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวิสัยทัศน์ว่าประกอบไปด้วย 1) ช่วยกำหนดทิศทางที่จะดำเนินชีวิตหรือกิจกรรมองค์กร โดยมีจุดหมายปลายทางที่ชัดเจน 2) ช่วยให้สมาชิกทุกคนรู้ว่า แต่ละคนมีความสำคัญต่อการมุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง และรู้ว่าทำอะไร (What) ทำไมต้องทำ (Why) ทำอย่างไร (How) และทำเมื่อใด (When) 3) ช่วยกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนมีความรู้สึกสนใจ มีความผูกพัน มุ่งมั่นปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ ทำลาย เกิดความหมายใน

ชีวิตการทำงาน ทำให้เกิดการทำงานและมีชีวิตอยู่อย่างมีเป้าหมายด้วยความภูมิใจ และทุ่มเทเพื่อคุณภาพของผลงานที่ปฏิบัติ 4) ช่วยกำหนดมาตรฐานของชีวิต องค์กร และสังคมที่แสดงถึงการมีชีวิตที่มีคุณภาพ องค์กรที่มีคุณภาพ และสังคมที่เจริญก้าวหน้ามีความเป็นเลิศในทุกด้าน ซึ่งเป็นข้อสำคัญสำหรับผู้นำองค์กรบริหารท้องถิ่น ทั้งวิสัยทัศน์ทางการเมืองที่จะเป็นภาพในอนาคตของประชาชนโดยทั่วไป และวิสัยทัศน์ทางการบริหารที่จะเป็นส่วนของผู้ได้บังคับบัญชาได้เกิดการรับทราบถึงแนวปฏิบัติ

Kotter (1996) ได้กล่าวถึงการสื่อสารวิสัยทัศน์ (Visionary Communication) ไว้ว่าวิสัยทัศน์มีความสำคัญมากสำหรับนักบริหารระดับสูงในยุคใหม่ เพราะเป็นสิ่งที่แสดงภาพอนาคตขององค์กร ในบางประเด็นก็เป็นเรื่องที่สามารถอธิบายให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน แต่บางประเด็นก็ยากแก่การอธิบายให้เห็นชัดถึงวิธีการที่จะไปสู่ภาพอนาคตนั้น สมรรถนะ 3 ประการ ที่ผู้นำทั้งภาครัฐและเอกชนในยุคศตวรรษที่ 21 จะต้องได้แก่ การกำหนดวิสัยทัศน์ วาทกรรม และคุณภาพของการสื่อสารวิสัยทัศน์ระหว่างผู้บริหารระดับสูงกับผู้บริหารระดับรองและพนักงานอื่น ๆ ทั้งหมดในองค์กร ลักษณะของวิสัยทัศน์ที่มีประสิทธิภาพ (Effective Vision) ควรจะมีลักษณะที่สามารถจินตนาการแล้วสามารถเห็นภาพของอนาคตที่เป็นจริง เป็นไปตามที่ต้องการ ตรงใจของพนักงาน ลูกค้าและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถเป็นจริงได้ ไม่เลือนลอย มีความชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้สามารถตัดสินใจได้ มีความยืดหยุ่น สามารถสื่อสารได้โดยง่าย และไม่ซับซ้อน

ลักษณะของวิสัยทัศน์ที่ดีจะต้องประกอบไปด้วย 1) การมีมุมมองแห่งอนาคต (Future perspective) สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม และค่านิยมขององค์กร รวมทั้งวัตถุประสงค์และภารกิจขององค์กรนั้น 2) ริเริ่มโดยผู้นำและสมาชิกมีส่วนร่วมในการคิดและให้การสนับสนุน (Share and Supported) มีความน่าเชื่อถือ โดยทุกคนเต็มใจที่จะปฏิบัติตาม การมีส่วนร่วมของสมาชิกจะก่อให้เกิดความผูกพัน (Commitment) ร่วมกัน และทุกคนพร้อมที่จะให้การสนับสนุน 3) มีสาระครบถ้วนและชัดเจน (Comprehensive & Clear) สะท้อนให้เห็นถึงจุดหมายปลายทางและทิศทางที่จะก้าวไปในอนาคตที่ทุกคนเข้าใจง่าย สามารถทำให้สำเร็จได้ตรงตามเป้าหมาย สาระต่าง ๆ จะช่วยกระตุ้นท้าทายความสามารถและความรู้สึกนึกคิดของบุคลากรที่จะปฏิบัติงาน 4) ให้ความฝันและพลังคลใจ (Positive & Inspiring) ทำท้าย ทะเยอทะยาน สามารถปลูกเร้า และสร้างความคาดหวังที่เป็นสิ่งพึงปรารถนาที่มองเห็นได้ นั่นคือ มีเส้นทางที่ท้าทายความสามารถ 5) มีแผนปฏิบัติที่แสดงให้เห็นวิธีการที่มุ่งสู่จุดหมายชัดเจน และเมื่อปฏิบัติตามแล้ว จะให้ผลคุ้มค่า ในอนาคต ทั้งในด้านบุคคลและองค์กร ทั้งนี้จะต้องมีความสอดคล้องกับจุดหมายปลายทางที่กำหนดเป็นวิสัยทัศน์ด้วย

ดังนั้นการสื่อสารวิสัยทัศน์จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารองค์กรให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย เพราะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงทิศทางขององค์กรว่าต้องการให้องค์กรเป็นอย่างไร เดินไปในทางไหน การมีวิสัยทัศน์จะเป็นตัวกระตุ้นสมาชิกในองค์กร ทำให้ปฏิบัติงานอย่างมีเป้าหมาย ที่สำคัญที่สุดคือ การมีวิสัยทัศน์ร่วมกันจะเป็นการรวมความสามัคคีให้คนในองค์กรมุ่งไปสู่จุดหมายเดียวกัน ทั้งนี้วิสัยทัศน์ที่ดีจะต้องไม่เลือนลอย มีพื้นฐานอยู่บนความจริง ผู้นำที่ไปสื่อสารถึงวิสัยทัศน์จะต้องอธิบายถึงที่มา และความสำคัญของวิสัยทัศน์ที่น่าเสนอได้ สามารถเชื่อมโยงไปจนถึงวิธีปฏิบัติเพื่อที่จะนำไปยังจุดหมาย ผู้ที่ส่วนร่วมจึงจะเกิดความยอมรับและเชื่อใจที่จะลงมือดำเนินการไปด้วยกัน

ผู้นำท้องถิ่นกับการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมือง

ผู้นำท้องถิ่นเป็นผู้ที่ใช้ทักษะในการสื่อสารอย่างมาก นอกจากการสื่อสารภายในองค์กรเพื่อสั่งการให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานตามที่ต้องการแล้ว ยังต้องมีการสื่อสารไปยังภายนอกองค์กรในการที่จะเจรจาพูดคุยกับประชาชน สร้างความน่าเชื่อถือ หรือแม้กระทั่งการโน้มน้าวให้ประชาชนหันมานิยมชมชอบตนโดยเฉพาะการสื่อสารวิสัยทัศน์การเมือง (ลิขิต ชีรเวทิน, 2550) ได้ให้ความหมายผู้นำทางการเมืองในอุดมคติว่าประกอบด้วยคุณสมบัติ 4 ประการ 1) ผู้นำจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในประเด็นปัญหาต่าง ๆ และจะต้องมีข้อมูลเพื่อใช้ประกอบในการวิเคราะห์หาสาเหตุในการแก้ปัญหาเพื่อบ้านเมืองได้ 2) มีความสามารถที่จะนำความรู้ที่มีไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 3) มีความเป็นผู้นำทางการเมือง สามารถทำตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรือที่เรียกว่าการมีบารมี และ 4) การมีจริยธรรมซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุด การสื่อสารของผู้นำท้องถิ่นที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบของการสื่อสารที่ครบถ้วน ได้แก่ ผู้ส่งสาร สาร ช่องทางการสื่อสาร และผู้รับสาร ซึ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมในสถานการณ์รายละเอียด ดังนี้

ผู้ส่งสาร (Sender) การสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองไปยังประชาชน ควรเป็นการลงพื้นที่เพื่อพบปะชาวบ้าน โดยผู้ส่งสารหรือตัวของผู้นำท้องถิ่นเองต้องเป็นผู้ที่มีทักษะในการสื่อสาร ทั้งวัจนะภาษาและอวัจนะภาษา มีความน่าเชื่อถือ มีความสามารถในการทำงาน และทัศนคติที่ดี

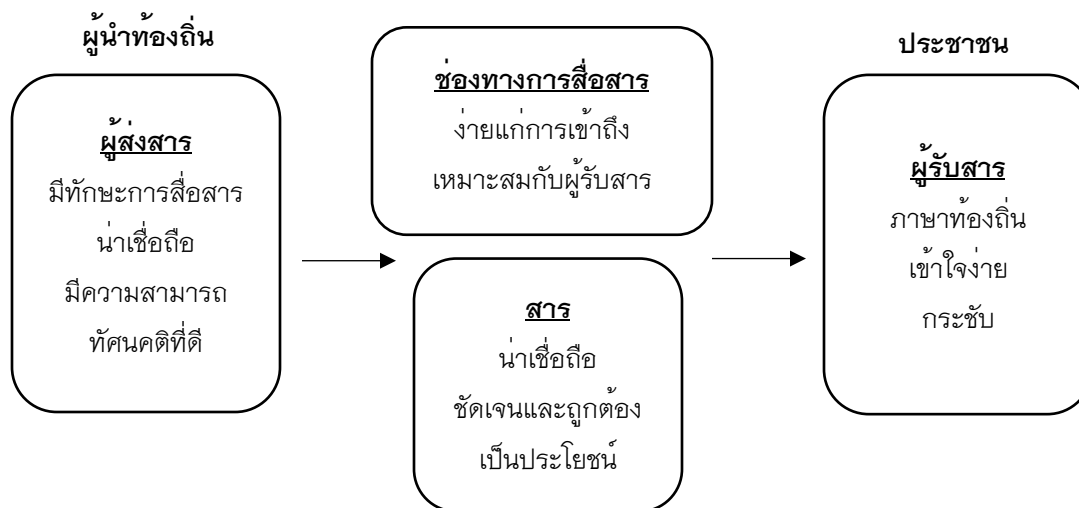
สาร (Message) ผู้นำท้องถิ่นสื่อสารหรือเนื้อหาสารในเรื่องของวิสัยทัศน์ทางการเมืองของตนไปยังประชาชนในท้องถิ่น โดยตัวเนื้อหาสารมีความน่าเชื่อถือ ชัดเจน ถูกต้อง และเนื้อหาสารที่สื่อออกไปควรที่จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนในท้องถิ่น หรือเป็นประเด็นปัญหาที่ประชาชนให้ความสนใจ

ช่องทางการสื่อสาร (Channel) มีการเลือกใช้ช่องทางที่เหมาะสมกับการสื่อสารแก่ชาวบ้าน โดยพิจารณาถึงความง่ายในการเข้าถึงของชาวบ้าน สามารถสื่อสารไปได้อย่างรวดเร็ว อาจจะประกอบด้วยการส่งสารผ่าน Facebook Website เสียงตามสายในชุมชน หรือแม้กระทั่งแผ่นพับใบปลิว ทั้งนี้ควรมีความเข้าใจในลักษณะของประชาชนในพื้นที่จะทำให้การสื่อสารนั้นเข้าถึงเป้าหมายได้อย่างครอบคลุม

ผู้รับสาร (Receiver) ผู้นำท้องถิ่นต้องมีความเข้าใจในประชาชนที่ต้องการจะสื่อ โดยคำนึงถึงความง่ายของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ควรจะพูดอย่างกระชับได้ใจความ หรือแม้กระทั่งการใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเท่ากันในระดับของภาษา

ดังนั้นผู้นำท้องถิ่นที่ต้องการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองไปยังประชาชนได้อย่างดี ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการสื่อสาร มีการวางแผนในแต่ละองค์ประกอบ รวมถึงสามารถปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับแต่ละสถานการณ์ จึงจะสร้างความเข้าใจอันดีกับประชาชน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้

องค์ความรู้ใหม่



ภาพที่ 1 องค์ประกอบของการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมืองของผู้นำท้องถิ่น

องค์ประกอบของการสื่อสารวิสัยทัศน์ทางการเมือง อาจสรุปได้ว่าผู้ส่งสารหรือผู้นำท้องถิ่น ต้องมีการสื่อสารไปยังผู้รับสารหรือประชาชน ไม่ว่าจะภาษาพูด ภาษาเขียน หรือการใช้สัญลักษณ์ ใช้การแสดงออกที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นผู้ที่มีความสามารถ มีทัศนคติที่ดี เพื่อที่จะส่งเนื้อหาสารที่เป็นประโยชน์แก่ทั้งตัวผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผ่านช่องทางการสื่อสารที่เหมาะสมกับยุคสมัย และเข้าถึงได้โดยง่าย เหมาะสมกับผู้รับสารหรือประชาชนในท้องถิ่นเอง

บทสรุป

การสื่อสารวิสัยทัศน์คือการสื่อสารออกไปให้ผู้อื่นเห็นภาพหรือทิศทางที่องค์กรหรือชุมชนจะดำเนินไป โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้ที่จะดำเนินการให้สำเร็จ ผู้นำจะต้องอธิบายให้บุคคลอื่นเข้าใจได้โดยง่าย ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารต้องเข้าถึงโดยคนในทุกระดับ และเห็นภาพขั้นตอนที่จะดำเนินการต่อไป สามารถทำให้ทุกคนเห็นพ้องไปในทางเดียวกัน จึงจะเกิดผลสำเร็จได้ เช่นเดียวกับในทางการเมือง นักการเมืองที่มีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน เห็นภาพในการแก้ไขปัญหาให้ประชาชนได้แบบเป็นขั้นเป็นตอน ไม่เลื่อนลอย ก็จะทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่น แต่ถ้าหากเป็นวิสัยทัศน์เพียงเพื่อการหาเสียงแต่ไม่สามารถนำไปดำเนินการจริงได้ ความไว้วางใจของประชาชนที่เลือกก็จะหมดไปในภายหลัง และจะหมดความน่าเชื่อถือ ดังนั้นการจะนำเสนอวิสัยทัศน์ใดก็ควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นไปได้และเหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการสื่อสารให้ครบถ้วน โดยเน้นการคำนึงถึงประชาชนตัวตั้ง ผู้นำจะต้องมีการใช้ระดับของภาษาที่กลมกลืนกับประชาชน พูดจากระชับ เข้าใจได้ง่าย ช่องทางการสื่อสารเหมาะกับคนในท้องถิ่น ทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงสื่อที่เลือกใช้ได้อย่างทั่วถึง เนื้อหาสารที่เลือกมาต้องมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน

อย่างแท้จริง หากดำเนินการตามนี้แล้วก็จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนส่วนใหญ่ในภาพรวมด้วย เนื่องจากประชาชนก็สามารถรับรู้ถึงวิสัยทัศน์แนวทางที่ท้องถิ่นจะถูกพัฒนาไป และสามารถให้ความเห็นได้ว่าสิ่งนั้นถูกต้องแล้วหรือไม่ ตรงกับความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ใช่หรือไม่ การสื่อสารนี้เองที่จะเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์และความเข้าใจเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางที่จะร่วมกันพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญยิ่งขึ้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (มปป.). ความรู้เกี่ยวกับวิสัยทัศน์ (VISION). สืบค้น 10 มิถุนายน 2566 จาก https://www.ubu.ac.th/web/files_up/32f2018090611381924.doc.
- โกวิทย์ พวงงาม. (2559). *การปกครองท้องถิ่นไทย: หลักการและมิติใหม่ในอนาคต*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- โกวิทย์ พวงงาม และอลงกรณ์ อรรคแสง. (2547). *คู่มือมิติใหม่องค์การปกครองท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน*. กรุงเทพฯ: เสนาธรรม.
- จิราภรณ์ เกษวิริยการณ. (2556). *แนวทางการพัฒนาการสร้างวิสัยทัศน์ของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากำแพงเพชร เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต การบริหารการศึกษา. กำแพงเพชร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*.
- ธัญญา ไยทอง. (2548). *กลยุทธ์การสื่อสารทางการเมืองของสาขาพรรคประชาธิปัตย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทเศรษฐศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*.
- นนทิพร สาน้อย. (2557). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะผู้นำเชิงวิสัยทัศน์ของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ภาคเหนือตอนล่าง. วิทยานิพนธ์. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร*.
- เนตรพัฒนา ยาวีราข. (2556). *การจัดการสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประทาน คงฤทธิศึกษากร. (2535). *การปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- พฤทธิสถาน ชุมพล. (2546). *ความคิดในรัฐศาสตร์ร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (2550). *วิวัฒนาการการเมืองการปกครองไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2545). *การสื่อสารกับการเมือง*. กรุงเทพฯ: ประสิทธิ์ภัณฑ์ แอนด์ พริ้นติ้ง.
- Almond, G.A. & Powell, G.B. (1978). *Comparative Position Communication*. Boston: Little Brown.
- Smith, C. E. (1994). The Merlin Factor: Leadership and Strategic Intent. *Business Strategy Review*, 5(1), 67–84.
- Kotter, J.P. (1996). *Leading Change*. Boston: Harvard Business School.
- McNair, B. (2003). *An Introduction to Political Communication*. London: Routledge.
- Rush, M. & Athoff, P. (1971). *Introduction to Political Sociology*. London: Western Printing Service Press.
- Ranney, A. (1993). *Governing: An introduction to political science*. (6th ed.). New Jersey: Prentice Hall International.
- Denton, R.E. & Woodward, G.C. (1990). *Political communication in America*. (2nd ed.). New York: Praeger.

